

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที่ ๒๒ เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑๒
ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูทีได้

มศว ชู “ไอดอล” สร้างแรงบันดาลใจเฟรชชี ปลูกพลัง “ผู้ซื่อต”

ในยุคที่บ้านเมืองกำลังต้องการความรัก ความสามัคคี เพื่อช่วยกันนำพาประเทศชาติให้ก้าวเดินไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคงและปกติสุข

สิ่งหนึ่งที่สังคมไทยต้องช่วยกันสร้าง คือ แรงบันดาลใจท่ามกลาง “ความแตกต่าง” ที่หลงกลหลาย

ให้อยู่ร่วมกันได้อย่าง “ไม่แตกแยก”

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือ มศว นำโดย ผศ.นพ.เฉลิมชัย บุญยะลีพรรณ อธิการบดี จึงเดินทางจัด “ค่ายสร้างแรงบันดาลใจเพื่อรับใช้สังคม” ณ วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย จังหวัดสระแก้ว เพื่อให้นิสิตชั้นปีที่ 1 หรือบรรดา “เฟรชชี” ทุกคน ได้มีโอกาสเข้าค่ายทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งนอกจากต้องการกระตุ้น “ต่อมสำนึก” ที่จะทำงานรับใช้สังคมตามเจตนารมณ์ของมหาวิทยาลัยแล้ว ยังต้องการให้นิสิตได้ “สานสามัคคี” กับเพื่อนใหม่ซึ่งคณะด้วย

ค่ายสร้างแรงบันดาลใจรับใช้สังคมในปีนี้มีคาม “พิเศษ” เกิดขึ้น เมื่อมีน้องใหม่อย่าง “แนน”... ทิพภาวรรณ พลล่องช้าง นิสิตชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม มศว สาขาการจัดการธุรกิจไซเบอร์ ซึ่งพิการมาตั้งแต่กำเนิด ไม่มีมือทั้ง 2 ข้าง มีสิ่งเนื่องจากไหล่ถึงข้อศอก มีขาเพียงข้างเดียว ส่วนอีกข้างหนึ่งมีขาแค่เข่า และมีเท้าเล็กๆ ยื่นออกมา แต่เธอคนนี้ได้ทำให้ทุกคน “ประจักษ์” ว่า บางทีความพร้อมหรือไม่พร้อมทางร่างกายของมนุษย์มีอาจตัดสินได้ว่าคนคนหนึ่งมีศักยภาพในการ

ใช้ชีวิตมากกว่าคนอื่นๆ และจากความแตกต่างนี้เอง ทำให้ ผศ.นพ.เฉลิมชัย เกิดแนวคิดที่จะยก “น้องแนน” สาวน้อยมหัศจรรย์ คนนี้ เป็น “ไอดอล” ในการสร้างแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิตให้นิสิตใหม่ทุกคน

เริ่มจาก “ต้ม”... นรวิรี นาสวน นิสิตสาขาการผลิตภาพยนตร์และดิจิทัล วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม ยึดอกก่อนสารภาพว่า “บอกตรงๆ แบบไม่อายว่าก่อนหน้านี้ผมคิดจะกลับบ้านโดยไม่มาค่ายเพราะคิดว่าตัวเองมีปัญหาเยอะมาก มันเบื่อก เหนื่อย แต่

เมื่อได้มาเห็นแนน ที่ร่างกายไม่ครบสมบูรณ์แต่ยอมทำกิจกรรมกับรุ่นพี่และยังมาค่ายกับมหาวิทยาลัยอีก ผมบอกกับตัวเองว่าปัญหาผมมันมันจิบๆ มากขอบคุณค่ายนี้ที่ทำให้ผมได้รู้ตัวเองและทำให้เพื่อน

ผมไม่ใช่คนพิการที่น่าสงสาร แต่เป็นคนที่เป็นแรงบันดาลใจให้คนปกติ”

ตามมาด้วย “ลูกพี่”... พิชญ์ บุนนาค นิสิตสาขาวิทยาศาสตร์อาหารและโภชนาการ คณะเทคโนโลยีและนวัตกรรมผลิตภัณฑ์การเกษตร ยิ้มหวานก่อนบอกว่า “ค่ายสร้างแรงบันดาลใจทำให้เกิดกำลังใจมากมาย ทั้งสนุกและมีคติ ข้อคิดการใช้ชีวิตให้หนูได้เรียนรู้ว่าคนเราว่าจะประสบความสำเร็จ

ได้นั้นมันต้องเรียนรู้จากความผิดพลาดมาแล้วแทบทั้งนั้น ค่ายนี้พิเศษมากๆ ตรงได้รู้จักและเห็นการใช้ชีวิตของเพื่อนใหม่อย่างแนน ที่แม้จะมีความไม่

สมบูรณ์ทางร่างกายแต่เขาใช้ชีวิตมากขยัน ตื่นเช้า ทำอะไรได้ทุกอย่าง ทำให้ลูกพี่เกิดกำลังใจอย่างประหลาด เรามีโอกาสแบ่งปันความรักผ่านการกอดกันด้วยค่ะ”

“ก็... ปรกติ วนาประเสริฐศักดิ์ นิสิตสาขาธุรกิจระหว่างประเทศ คณะสังคมศาสตร์ สถาน

ต่อไม่ให้ขาดตอนว่า “ค่ายนี้ทำให้ผมเกิดกำลังใจ

มากมาย ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตที่เป็นประโยชน์มากในฐานะน้องใหม่ ครั้งแรก

ที่เห็นแนน ซึ่งเป็นผู้หญิงตัวเล็กแถมมีความไม่สมบูรณ์

อย่างคนปกติผมคิดว่าแนนจะเข้าร่วมกิจกรรมได้เธอ แต่พอ

มาเห็นและได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเธอ ผมทั้งเธอมาก เพราะเธอขยัน ผู้ชีวิต และตั้งใจ

ฟันฝ่าอุปสรรคทุกอย่าง โดยไม่ท้อแท้ในชีวิต มันสร้างแรงบันดาลใจให้ผมอย่างดียิ่งเยี่ยม”

เรื่องการสร้างแรงบันดาลใจให้เพื่อนๆ นิสิต จะพยายามทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ทั้งการตั้งใจเรียน เข้าร่วมกิจกรรมของคณะและของมหาวิทยาลัยอย่าเต็มที่ การที่เราเป็นคนพิการจำเป็นอย่างมากที่ต้องใช้ชีวิตมากกว่าคนปกติ แต่มันทำให้เรารู้ว่าชีวิตที่เราต้องอดทนและต้องฟันฝ่าปัญหาต่างๆ ให้ได้ เมื่อเรามีกำลังใจที่สูงมากพอ เราก็สามารถเป็นกำลังใจและให้แรงบันดาลใจกับคนอื่นได้ด้วย โดยเฉพาะคนที่ขาดกำลังใจหรือท้อชีวิต”

ค่ายสร้างแรงบันดาลใจเปิดลงด้วยความประทับใจ เพราะทุกคนมองเห็นคุณค่าและความแตกต่างของกันและกัน และใช้สิ่งนั้นช่วยกันสร้างแรงบันดาลใจที่สร้างสรรค์ให้ตัวเองและคนอื่นๆ

“นิสิตา” เชื่อว่าพลังใจและพลังความกตัญญูที่น้องๆ ได้รับ จะกลายเป็นพลังบวกให้เรียนรู้กาใช้ชีวิตและผลักดันให้ทำดีๆ เพื่อสังคมในอนาคต

นิสิตา / รายงาน

“นัส”...ณัชชา ดวงเจริญ
นิสิตสาขาการจัดการธุรกิจไซเบอร์
วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม
เพื่อนร่วมคณะของน้องแนน

บอกว่า “ค่ายนี้สุดยอดมากค่ะ ตอนมาค่ายใหม่ๆ รู้สึกว่าคนพิการที่ไม่สมบูรณ์อย่างแนนจะเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกอย่างหรือเปล่า แต่เมื่อเห็นความสามารถความตั้งใจทำให้รู้สึกที่เราคนปกติทุกๆ เรายังมีหัวใจที่สู้ได้ไม่เท่าแนนเลย คือปกติเห็นคนพิการจะไม่ค่อยกล้าเข้าไปยุ่ง เพราะสงสาร ไม่อยากเห็น แต่แนนเขาไม่ได้ทำให้เราสงสาร เขามีแต่จะให้เราสนุก เบิกบานอยู่ใกล้แล้วเกิดแรงบันดาลใจมากมายค่ะ”

และที่ขาดไม่ได้ แนน ...ทิพถาวรธ บอกรว่า “ไม่ได้รู้สึกว่ามีปมด้อยอะไร แต่เป็นความดีใจและภูมิใจที่ทำนอทธิการบดีให้แนนเป็นต้นแบบใน

